

man fortsatte denne Diskussion. Jeg vil tro, at han er mere naiv, end tilladeligt er for en Minister, hvis han ikke er klar over, hvorfor denne Diskussion skal fortsættes. Den skal fortsættes, fordi der er gaaet Politik i Sagen. (*Kirkeministeren* [Appel]: Det er sandt). Den højtærede Minister siger, at det er fuldkommen rigtigt, der er gaaet Politik i Sagen. De Herrere fra den Side, der nu kritiserer Ministeren, vil mele deres politiske Kage, uagtet de i Virkeligheden slet ingen Grund har til det; thi de kan vel beklage sig over, at den Kandidat, der blev indstillet som speciel Kandidat for Missionen og nogle andre, der mente at kunne gaa med til Indstillingen, ikke blev kaldet, men der foreligger adskillige Tilfælde af lignende Beskaffenhed fra tidligere Tid. Jeg erindrer, at Indre Mission ved et lignende Tilfælde for nogle Aar siden ingen Indvending gjorde, fordi da faldt Forholdet ud til Missionens Fordel. Da tog Ministeren et lignende Standpunkt, men netop tog Hensyn til Missionen. (*Kirkeministeren* [Appel]: Var det mig?). Det var den samme Minister, som sidder den Dag i Dag. Det var i Rønne. Dér var det i mange Aar en Missionspræst, der var Andenpræst, og den grundtvigske Retning og den højkirkelige Retning følte sig tilfredsstillet ved at have Førstepræsten. Da Førstepræsteembedet blev ledigt, mødte en Deputation hos Ministeren for at faa Andenpræsten kaldet til Førstepræst. Andenpræsten var Missionsmand, og Ministeren indvilgede deri, uagtet der ingen som helst Garanti var for, at den grundtvigske Retning saa lidt som den højkirkelige Retning derefter kunde vente at blive repræsenteret, naar Andenpræsteembedet blev ledigt og skulde besættes igen. Resultatet blev da ogsaa, da man skulde til at besætte Andenpræsteembedet, at det var overmaade vanskeligt at faa nogen Præst til Embedet. I dette Tilfælde gik det ud over den grundtvigske Retning, men det beklagede Indre Mission sig ikke over; og de grundtvigske Folk kom heller ikke her i Rigsdagen og beklagede sig, og de lavede ikke Politik paa Sagen, som Indre Missions Repræsentanter har gjort det i denne Sag.

Bresemann: Der har under denne Sag været talt meget om store Forbrydere, levende og døde. Jeg beder om Undskyldning, fordi jeg kun har de mindre Forbrydere at beskæftige mig med i Dag. Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte i Tirsdags Aftes, at han ikke vilde omtale den saakaldte Oluf Olsen'ske Sag fra Nakskov,

men at det vilde blive besørget af mig en senere Dag. Umiddelbart efter at denne Oplysning var fremkommet, blev der rettet en Henvendelse til mig her i Salen om at være yderst varsom med Udtalelser denne Del af Sagen vedrørende for ikke derved at foranledige, at den højtærede Minister skulde komme til at begære Politiumdersøgelse, hvad der kunde medføre Strafansvar for den paagældende Person og ogsaa et Ansvar for mig. Jeg blev, som sagt, anmodet om at være forsigtig i mine Udtalelser. Jeg har tænkt lidt over det. Jeg synes ikke, at jeg rigtig kan gøre mig fortrolig med, at jeg, efter at jeg er blevet behandlet paa den Maade, som jeg er blevet behandlet her i Salen af den højtærede Minister, og efter at hans Presse har søgt at tilsele mit Navn over det ganske Land, pludselig skulde lade mig paavirke til at ændre det, som jeg i øvrigt maatte have at udtale i denne Sag. Ansvar for, hvad der i øvrigt maa ske, maa saa falde paa dem, som giver Anledning til, at der sker noget mere. Jeg agter at udtale, hvad jeg havde tænkt mig, forinden jeg modtog denne Henstilling. Jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, for det er dog lidt uheldigt, at Medlemmernes Ytringsfrihed her i Salen skal paavirkes af Hensyn, som slet ikke vedkommer det foreliggende Spørgsmaal eller den paagældende Taler.

Det er jo et gammelt Ord, at før et Valg lyves der meget. Jeg synes imidlertid, at denne Talerstol skulde være forskaanet for alt for megen Perfiditet og Sandhedsfordrejelse og ligefrem Usandhed. Ligeledes forekommer det mig heldigt, om man ikke førte ind i Salen her Diskussioner, som har fundet Sted i de 100 Byraad eller de 1 000 Sogneraad. Det vilde føre for langt, om man her i Salen skulde fortsætte Diskussioner, som er begyndt derude. Forholdene tvinger mig imidlertid til at gøre det sidste, altsaa ikke det med Usandhederne, men dette med at drage Diskussioner herind, hvad den højtærede Indrigsminister har givet et daarligt Eksempel paa.

Den højtærede Minister beskæftigede sig i Forgaars med Forhold i min Valgkreds og i den By, hvor jeg har hjemme, og meddelte nogle Udtalelser, som jeg skulde have benyttet i Nakskov Byraad for nogle Dage siden. Jeg har set mange Blade, saa forskellige som „Berlingske Tidende“ og „Ekstrabladet“, paatale Ministerens Opfattelse af, hvad man kan udtale sig om paa denne Talerstol; men jeg har ogsaa set Regeringens Blade udtale sig meget rosende